

7.08 Innerlijke ruimte

In mijn werk in de terminale zorg heb ik soms te maken met mensen met wie ik nauwelijks enige diepgang in het contact kan brengen. Er lijkt geen enkele ruimte bij de ander..., maar misschien ook niet meer bij mij. Het zat me niet lekker bij een meneer.

Ik besloot te vragen om ideeën, en toen ging de vraag in mezelf aan het werk.

De eerstvolgende keer – op de fiets – op weg naar meneer gebeurde er iets vreemds. Opeens moest er iets opgelost worden! Ik zat al fietsend níét te bedenken hoe ik ons contact kon verdiepen, hoe de schraalheid te verminderen. Nee: ik zat heel actief te bedenken hoe ik de innerlijke ruimte van menéër kon vergroten, en ik had daar heel uitgesproken ideeën over.

De thema's kwamen een voor een langs: 'Hij denkt alleen maar aan zichzelf: ik moet vooral zijn orders opvolgen en wel direct (hij is ooit directeur geweest van een grote onderneming). Er mag nog geen snippertje papier in de prullenbak, alles moet bewaard: zijn huis lijkt wel een grote opslagruimte. Ooit heb ik eens geprobeerd om herinneringen op te halen, dat werd een litanie van dingen die ooit fout zijn gegaan, of beter gedaan, door anderen. Hij vergeet werkelijk niets. En meneer laat zich zien als een betweter eerste klas en is fel anti geloof.'

Steeds meer zet het idee zich in mij vast dat de innerlijke ruimte van meneer vergroot moet worden, maar ik zie steeds minder mogelijkheden. Hoe pak ik dit aan?

Dan ben ik bij zijn huis aangekomen, ik rijd de oprijlaan op en voel opeens een soort beklemming op de borst. Ik realiseer me: deze man, en werken bij hem, beneemt mij mijn innerlijke ruimte!

'Tsjakka!' Ineens valt het kwartje. Daar kan ik wat aan doen, daar heb ik geen diepere gedachten voor nodig. Ik word er blij van, voel me opgelucht en moet lachen om mijn gedrevenheid om meneer te veranderen. Ik moet mezélf veranderen. Ik heb mezelf bij deze man vastgezet in een patroon waar ik smal en klein van word.

Mijn dienst begint, ik heb geen tijd om concrete plannen te maken. Maar de intentie om mijn eigen ruimte te behouden is er helemaal. In de 24 uur dat ik bij meneer ben, doe ik niets speciaals om ons contact te verdiepen en toch voel ik me voor het eerst met hem verbonden. Ik laat me niet door hem intimideren en voel me vrij om dingen te zeggen en te vragen die ik inmiddels afgeleerd had om te zeggen. Ik beweeg me vrij in zijn huis. Ik kan mijn innerlijke ruimte behouden en hernemen. En het is bijzonder om te ervaren dat dit direct zijn weerslag heeft op meneer. Hij reageert minder weerbarstig dan gebruikelijk. Voor het avondeten zitten we herinneringen op te halen en vertelt hij over een voorval, lang geleden, waar hij nog steeds last van heeft en waar hij zich schuldig over voelt. De volgende ochtend *vraagt* hij, in plaats van te commanderen, of ik een boek voor hem op wil zoeken.

Er gebeuren niet elke keer grote dingen en soms gedraagt hij zich gewoon als de commandant die hij zo vaak was. Maar wat er ook gebeurt, ik probeer nooit meer zijn innerlijke ruimte te vergroten. Ik heb alleen steeds de intentie om mijn eigen innerlijke ruimte te behouden. En dat lukt eigenlijk heel goed.

(Gerda Gelderman in RIM, een uitgave van de Nikola-kommuniteit)